

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. V. S.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 4. 2017, čj. 57 A 19/2017-51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úvod:

Žalobce V. V. S. podal 16. 9. 2015 na zastupitelském úřadě v Hanoji žádost o zaměstnaneckou kartu. Ve stejný den podal stížnost na vyřízení věci, jelikož mu byla žádost vrácena, protože se nezaregistroval v systému Visapoint. Žalobce následně podal žádost o opatření proti nečinnosti ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu a pak žalobu na ochranu před nečinností. Poté Ministerstvo vnitra odložilo žádost usnesením se jménem V. A. S. Komise pro rozhodování ve věcech cizinců toto rozhodnutí zrušila, protože ve spise nebyly podklady pro rozhodnutí o osobě V. A. S. Následně krajský soud vyhověl žalobě na nečinnost a přikázal žalovanému vydat do 30 dnů rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalovaný kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat otázkou posouzení nečinnosti správních orgánů.

I.

[1] Žalobce dne 16. 9. 2015 podal na zastupitelském úřadě v Hanoji žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání (nyní zaměstnanecká karta). Dle tvrzení žalobce bylo řízení zahájeno, přestože mu byla žádost proti jeho vůli vrácena. Na toto jednání podal 16. 9. 2015 stížnost dle § 175 spr. ř. Poté 25. 7. 2016 podal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.

II.

[2] Jelikož Komise o opatření proti nečinnosti nerozhodla, podal žalobce žalobu ze dne 1. 9. 2016 na ochranu před nečinností správního orgánu. Dne 19. 9. 2016 rozhodlo Ministerstvo vnitra o odložení žádosti o zaměstnaneckou kartu. V odůvodnění uvedlo, že dne 16. 9. 2015 podala na recepci zastupitelského úřadu v Hanoji neznámá osoba stížnost dle § 175 spr. ř., jejíž přílohou byla žádost o zaměstnaneckou kartu pro pana V. A. S. Žádost však musí být podána osobně, a jelikož nebyla, správní orgán ji odložil.

[3] Žalobce podal odvolání ke Komisi, která rozhodnutí orgánu prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 3. 2017 zrušila a věc vrátila orgánu prvního stupně k novému projednání. Uvedla, že spisová dokumentace je vedena na pana V. V. S., avšak správní orgán prvního stupně ve výroku i odůvodnění svého rozhodnutí uvádí jméno V. A. S. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, protože není možné identifikovat účastníka, neboť jeho jméno neodpovídá předloženým dokladům.

[4] Krajský soud 13. 4. 2017 vyhověl žalobě na nečinnost a uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. Uvedl, že podstatný je obsah rozhodnutí Komise z 30. 3. 2017, z něhož plyne, že o žádosti pana V. V. S. nebylo rozhodnuto. Ve věci tedy nebylo vydáno ve lhůtě stanovené v § 169 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015, (dále „zákon o pobytu cizinců“), žádné rozhodnutí a žaloba byla důvodná.

III.

[5] Žalovaný (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Namítl, že o žádosti vydal rozhodnutí a nedopustil se tedy nečinnosti. Pouze chybně uvedl jméno „V. A. S.“ místo správného „V. V. S.“, což je písařská chyba. Spisová značka, datum podání žádosti i datum narození žadatele již uvedl správně. Své pochybení spatřuje v tom, že nevydal opravné usnesení, nicméně v něm nelze spatřovat nečinnost, jelikož konal, byť s chybami. Upozornil též na obdobnou věc, kterou Nejvyšší správní soud řešil v rozsudku čj. 4 Azs 236/2016-43.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[9] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku nečinnosti správního orgánu.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování nečinnosti správního orgánu vychází při rozhodování o kasační stížnosti ze skutkového stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46).

[13] Během řízení před krajským soudem vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí o odložení ve věci účastníka označeného „V. A. S.“, které bylo následně zrušeno Komisí pro nepřezkoumatelnost. Až poté vyhověl krajský soud žalobě na nečinnost. Před jeho rozhodnutím tedy Komise autoritativně vyřkla, že o panu V. V. S. nebylo rozhodnuto.

[14] Správní soud je dle § 52 s. ř. s. „*vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*“ Krajský soud postupoval správně, pokud přihlédl k rozhodnutí Komise. Zvláště pokud je dle § 73 spr. ř. „*závazné pro účastníky řízení a pro všechny správní orgány.*“

[15] Argumentace stěžovatele, že vydal rozhodnutí ve věci pana V. V. S. a dopustil se pouze písařské chyby, je vadná. Z rozhodnutí jeho nadřízeného orgánu plyne, že o žalobci nerozhodl a toto rozhodnutí je pro stěžovatele závazné. Stejně tak z pohledu žalobce neexistuje ve světle rozhodnutí Komise o jeho žádosti žádné rozhodnutí.

[16] Pokud by zdejší soud přistoupil na argumentaci stěžovatele a potvrdil, že stěžovatel vydal rozhodnutí o žádosti pana V. V. S., nastolil by situaci právní nejistoty. Pro žalobce by byla závazná dvě rozhodnutí s protichůdnými závěry; správní soudy v řízení o ochraně proti nečinnosti nemohou rušit „vadná“ rozhodnutí Komise. Správní orgán by měl soudně potvrzeno, že vydal rozhodnutí o žádosti pana V. V. S. a nebyl nečinný, ale zároveň by byl zavázán svým nadřízeným orgánem ve věci znovu rozhodnout, právě proto, že nerozhodl o žádosti pana V. V. S.

[17] Lhůty pro rozhodnutí uvedené v § 169 zákona o pobytu cizinců jsou speciální vůči úpravě § 71 spr. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Ans 13/2012-39). Dle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců „*pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech nebo pokud ministerstvo žádalo o vydání závazného stanoviska podle odstavce 15.*“ Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel nerozhodl o žádosti ani v nejzazší lhůtě a stav nečinnosti trval i v době rozhodování krajského soudu.

[18] Ve stěžovatelem namítaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 236/2016-43 se soud zabýval skutkově odlišnou věcí. Správní orgán druhého stupně totiž nezrušil rozhodnutí

orgánu prvního stupně tak, jak je tomu v nyní projednávané věci, proto není závěr čtvrtého senátu uplatnitelný.

VI.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu